

A kőgombák

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy völgy. Ó igen, az a völgy, az a lenyűgöző völgy, kis falucskájával, kis erdecskéjével és apró házakkal. Ezen a varázslatos délutánon a völgy oly szépen ragyog, mint égen a csillag. A zöld fű, a kék ég, minden csodálatos harmóniában tündököl és szikrázik a maga pompájában. A vízesés viszont egész nap haragban áll azokkal a szép, kerek, szürke sziklákkal, amelyek a vízesés útját állják. A vízesés semmit sem tud tenni ellenük, hát tanakodik, mit műveljen a sziklákkal. A fák ezt meglátták és elmondták Természetanyának. Természetanya már tudta, hogy viszálykodnak, de nem tudta, hogy ennyire komoly az ügy. Természetanya küldött egypár fát, hogy gyökereikkel megállítsák a kövek és a víz közötti harcot. A kövek viszont nagy könnyedén nyisszantották le a gyökereket. Természetanya, amikor megtudta ezt, rögtön küldte a halakat, hogy csendet és békét teremtsenek. Amikor viszont a vízesés tetejéről már jöttek a halak, a kövek megnyíltak és magukban zárták a halacskákat. A Természetnek már elfogyott a türelme összegyűjtötte legjobb csodatévőit és tanácskoztak mi tévők legyenek senkinek se volt jó ötlete mígnem az utolsó varázsló előállt egy tervvel... Természetanyának tetszett a terv így hát egyszerre csak gombákká változtatta a sziklákat, a halak kiszabadultak, a kőgombák meg szépen úsztak le a folyón, a tündöklő naplementében.

VÉGE

írta: Dimitrov Márk

